

Toen Kahlan voorzichtig van de grond werd opgetild, kwam ze bij. Niet helemaal bij, maar ze was alert genoeg om zich bewust te zijn van het rode leer van een aantal Mord-Sith om haar heen. Ook was ze zich bewust van de pijn. Die verschrikkelijke, diepgaande pijn die haar zei dat haar zwangerschap ernstig gevaar liep.

Die pijn viel in het niet bij een gevoel van panische hulpeloosheid dat ze daar niets aan kon doen.

In haar halfduistere, wazige gezichtsveld zag ze Schalie dichterbij komen. Kahlan greep haar mouw. ‘De baby’s... is alles goed met hen?’

Degenen die haar droegen aan de randen van de deken waarop ze lag, bleven staan zodra ze zich wanhopig vastklampte aan Schalies mouw. Ondanks haar halfbewuste staat zag ze de zijdelingse blik die de tovenaars enkele Mord-Sith toewierp.

‘Breng haar vlug naar binnen,’ zei Schalie tegen de anderen.

Ze liepen verder en Kahlan keek rond. Af en toe werd alles donker, maar ze kon zien dat ze haar een primitief soort hutje

binnen droegen. Toen ze haar hoofd naar opzij liet vallen, zag ze achterin een schuin afdak. Zo te zien was dat haastig in elkaar gezet van dunne boomstammetjes en takken van den- nen en sparren. De Mord-Sith legden haar voorzichtig neer op een bed van gras en varenbladen. Het hele hutje was in elkaar geflanst van sprokkelmateriaal, maar het bood tenminste enige beschutting tegen de koude wind.

Cassia knielde naast haar neer en legde nog een deken over de deken die ze al over zich heen had om haar warm te houden. Het was koud buiten, maar Kahlan had het heet. Ze had het al zo heet dat ze zweette. Ze moest het zweet uit haar ogen knippen.

Schalie draaide zich een stukje en stak een hand uit om een vuurtje te ontsteken in hout dat achter haar al zorgvuldig stond opgetast. Zodra het ontbrandde, voelde Kahlan de extra warmte van de knetterende vlammen.

Een tel later werd ze overmand door een aanval van koude rillingen. Het laagje zweet voelde opeens aan als ijs op haar gezicht. In ieder geval werd de warmte teruggekaatst door het afdak nu ze het plots koud had.

Even later werd de hitte echter weer smorend. Opnieuw gutste het zweet van haar gezicht en prikte het in haar ogen. Nauwelijks dacht ze dat ze het zo heet had dat ze er niet meer tegen kon, of ze begon weer te rillen van de kou. De wind die toch nog binnenkwam, was ijskoud.

Toen de tovenares vlakbij kwam, greep Kahlan haar weer

bij de mouw. ‘Schalie, zeg iets. Het ene moment stik ik van de hitte en het andere sterf ik van de kou. Wat is er aan de hand?’

‘U hebt een beetje koorts.’

‘Maar is alles goed met mijn baby’s?’

Schalie klopte haar op de schouder en liet even een glimlachje zien. ‘U moet rusten. Dat is het beste wat u nu voor hen kunt doen. Alstublieft, Biechtmoeder, u moet stil blijven liggen.’

In plaats van te luisteren probeerde Kahlan overeind te komen. Meteen kwam de tovenaars haar terugduwen op een kussen dat was gemaakt van een opgevouwen deken.

‘Dat moet u niet doen, Biechtmoeder. Gewoon blijven liggen. Probeer weer te gaan slapen.’

‘Ik ga pas slapen wanneer je me hebt verteld wat er loos is. Gaat het goed met mijn baby’s?’

Bijtend op haar onderlip dacht Schalie erover na of ze daar wel of geen antwoord op zou geven. Ze wisselde een blik met een paar van de anderen die bij Kahlan stonden.

‘Schalie?’

‘Er zijn wat moeilijkheden. Niets wat niet te verhelpen is.’

Verhelpen. Aan Schalies stem te horen wist de tovenaars zelf ook niet zeker of het wel kon worden “verholpen”. Kahlan keek rond. Volgens de barse gezichten van de Mord-Sith wisten zij dat net zo min.

‘Waar is Richard? Waarom is hij er niet? Hij hoort hier te zijn, bij mij. Wat is er gebeurd? Wat is er aan de hand?’

Met een zucht leek Schalie van de verwarde paniek in Kahlans

stem tot het besef te komen dat ze alleen maar genoeg zouden nemen met de waarheid.

‘Er zijn wat complicaties met de zwangerschap.’

Dat was Kahlan al duidelijk geworden. ‘Complicaties? Wat houdt dat in? Welke complicaties?’

‘Het kan op een miskraam uitlopen.’

Kahlan knipperde met haar ogen. ‘Maar ik mag hen niet kwijtraken.’

Schalie trok de deken een stukje op, stopte die in onder Kahlans kin. ‘Meester Rahl is met Vika op zoek naar een plant die ik nodig heb om u te genezen – om uw baby’s te redden. Zodra hij terug is met dat kruid, maak ik een medicijn voor u dat de problemen zou moeten verhelpen.’

De onzekerheid in de woorden ‘zou moeten’ was Kahlan niet ontgaan. Het wekte geen vertrouwen.

‘Wat voor plant?’

‘Moedersadem heet die.’

Kahlan was opgegroeid in het Paleis van de Belijdsters en de Tovenarsburcht. Over bomen en planten wist ze alleen maar wat ze van Richard had geleerd. Toen ze nog klein was hadden ook de tovenaars haar een beetje over kruiden geleerd, maar van ‘moedersadem’ had ze nog nooit gehoord.

‘Dus hij is zo terug?’

Schalie glimlachte. Het was een zichtbaar geforceerd glimlachje. ‘Zo gauw hij wat moedersadem voor me heeft gevonden zodat ik u helemaal beter kan maken. Tot die tijd moet u stil blijven

liggen. U maakt het erger voor de baby's als u te veel probeert te bewegen. Stil liggen is het beste wat u nu voor hen kunt doen.'

Plotseling vrezend dat ze hun iets kon aandoen door overeind te komen, liet Kahlan zich weer zakken op het geïmproviseerde bed. Ze voelde zich wel beter nu ze wist dat Richard op zoek was gegaan naar een medicinale plant. Richard had veel verstand van geneeskrachtige kruiden. Ze was blij dat de Mord-Sith en de tovenares er waren, maar eigenlijk wilde ze dat Richard naast haar zat om haar te zeggen dat alles goed zou komen.

Kahlan staaarde omhoog naar het dak van dennen- en sparrentakken, zoekend naar de moed om een verschrikkelijke vraag te stellen. 'Raak ik mijn kindjes kwijt?'

Schalie kwam dichterbij, haar gezicht strak van bezorgdheid. 'Nee, nee, Biechtmoeder. Zoiets moet u niet denken. Ik ben bij u, en Meester Rahl is zo terug met wat u nodig hebt. Nu we u in een hutje hebben, uit de koude wind, is het voor de tweeling het beste dat u uitrust tot hij terug is. Het is belangrijk voor de baby's dat u zich nu niet beweegt.'

Kahlan voelde een traan opzij langs haar gezicht lopen. 'Als-jeblijft, ik mag hen niet kwijtraken. Ik ben mijn eerste kind al kwijtgeraakt.' Ze vocht om haar stem in bedwang te houden. 'Ik mag de tweeling niet kwijtraken. Zeg me wat er aan de hand is. Lieg niet tegen me om me een beter gevoel te geven. Het helpt me niet als ik in het ongewisse wordt gelaten. Ik wil weten wat er echt aan de hand is.'

Met een plechtige blik keek Schalie haar langdurig aan.

‘Vooruit, ik denk dat u er wel recht op hebt om het te weten.’ Ze haalde diep adem voordat ze begon. ‘Om een of andere reden proberen de baby’s vroegtijdig te worden geboren. Ze zijn nog niet zo ver. Hoe het komt, weet ik niet. Ik heb het eerder gezien bij vrouwen die ik heb geholpen in de Noordelijke Woestenijs. Het zit zo: als ze nu worden geboren, zullen ze binnen enkele minuten overlijden, als ze al levend ter wereld komen. In dit soort gevallen is die kans klein.’

Kahlan staaarde de vrouw aan. Ze hoorde de woorden maar ze had er moeite mee ze te verstaan. Dit kon niet waar zijn. Haar zwangerschap was voorspoedig verlopen. Dit waren de kinderen van D’Hara. Die moesten worden geboren en groot groeien om hun wereld te beschermen.

Kahlan merkte dat ze hijgde, niet alleen van de pijn maar ook van angst. ‘Maar je hebt hier vaker mee te maken gehad, toch?’ vroeg ze Schalie. ‘Je zei dat je vaker kinderen ter wereld hebt gebracht, ook bij een moeilijke zwangerschap. Heb je dit eerder meegemaakt?’

De tovenaars knikte. ‘Dat klopt. Van jongs af aan ben ik met mijn moeder mee geweest, en ze heeft me geleerd mijn gave te gebruiken om te helpen waar dat nodig was. Ik denk dat ik wel honderden kinderen ter wereld heb geholpen.’

‘En de complicaties die ik heb, dan? Heb je daar ook al bij geholpen?’

Schalie tuitte haar lippen en dacht even na. ‘Ik heb gezegd dat ik u de waarheid zou vertellen, en dat doe ik ook. Ik heb

zo'n situatie misschien een keer of zeven eerder meegemaakt.'

Verwachtingsvol keek Kahlan op. 'En kon je toen helpen? Heb je de baby's kunnen redden?'

Kahlan strak aankijkend schudde ze langzaam haar hoofd. 'Ik vrees dat in alle gevallen die ik heb gezien zoals dit, de baby het niet heeft overleefd, wat ik ook deed.'

Kahlan slikte haar angst weg. 'En de moeders?'

Met een ernstige blik schudde Schalie opnieuw het hoofd. 'Ook geen van de moeders heeft het overleefd.'

Kahlans spieren werden slap. Haar gewicht zakte terug. De wereld leek te tollen.

Dat was het dan, dus. Het einde van alles.

Schalie legde een zachte hand op Kahlans schouder. 'Maar er zijn nu dingen in ons voordeel in tegenstelling tot bij die andere gevallen.'

Kahlan keek op. 'Wat voor dingen?'

'Bij al die vorige keren moest iemand mij komen halen, zodat ik er niet bij was toen het begon. Bij u was ik erbij vanaf het eerste begin, dus kon ik wat van mijn gave gebruiken om de situatie meteen te stabiliseren – voordat het al te laat was, zoals bij die andere vrouwen.'

'Dus je kunt me genezen? En de tweeling ook? Kun je iets voor ons doen?'

'Voordat ik hierheen kwam vanuit de Noordelijke Woestenijs zou ik nee hebben gezegd, en dat het buiten de mogelijkheden valt. Maar sinds ik hier ben, heb ik dingen gezien die ik niet

voor mogelijk hield. Ik heb Meester Rahl wonden zien genezen die niet te genezen waren. Ik heb gezien dat u hem terugbracht van de doden. Ik heb Meester Rahl dingen zien doen waarvan ik vroeger zeker wist dat ze niet konden. Als ik iets van u en Meester Rahl heb geleerd, dan is het dat we allemaal meer zijn dan we misschien wel denken, dat we nooit moeten toegeven aan wanhoop en verslagenheid, dat we nooit moeten opgeven. Ik ben van zins u en de tweeling te redden, ook al heb ik zoiets nooit eerder kunnen doen. Daar komt het in het kort op neer. Ik hou jullie alle drie in leven tot Meester Rahl terug is met het kruid dat kan keren wat zich nu aan het voltrekken is, zodat u de tweeling kunt voldragen tot het tijd is voor hun geboorte.'

Kahlan voelde nog meer tranen over haar gezicht lopen. 'Dank je,' fluisterde ze.

Schalie boog zich naar haar toe en legde één hand op haar voorhoofd en de andere op haar bolle buik. 'Ik ga u nu diep in slaap brengen om te vertragen wat er gebeurt. Ik zal alles doen wat ik kan om de tweeling veilig in de baarmoeder te houden tot uw man terug is met moedersadem. En als hij er is, wordt u daar beter van. Tot die tijd moet u slapen. Als u straks wakker wordt, zijn we al een heel eind op weg om alles te verhelpen, of ik ben niet de tovenaars die ik denk te zijn en niet de vrouw die u me hebt geleerd te zijn.'

Kahlan wilde nog iets zeggen, maar voor ze dat kon doen, werd ze al meegevoerd in een door magie opgeroepen duisternis.

Richard trok zijn schouder op in een poging zijn oor te beschermen tegen een ijzige windvlaag. Zijn vingers en oren deden pijn van de kou. Nu de zon achter de bergen zakte, werd het niet alleen snel donker, maar leek de temperatuur hoog in de bergen eveneens nog sneller te dalen.

De kou baarde Richard echter nog de minste zorgen. Hij moest dringend nog hoger de bergen in naar de boomgrens om te zoeken naar de moedersademplant als hij Kahlan en hun ongeboren baby's wilde redden.

Vika had hem verteld dat moedersadem een rare scheve rand aan de bladeren hadden. Ze had haar vuist omhooggehouden met de rug van haar hand naar hem toe. 'Zo'n vorm hebben ze. Als u ze een keer hebt gezien, vergeet u ze nooit meer, maar ze zijn zeldzaam. Ik heb ze in mijn leven maar een paar keer gezien, en alleen maar hoog in de bergen nabij de boomgrens.'

Richard durfde er niet bij stil te staan hoe zeldzaam de plant was. Hij moest gewoon omhoog naar de plek waar die groeide

zodat hij kon zoeken. Hij hield zichzelf voor dat hij hem zou vinden, en daarmee uit.

De boomgrens lag echter nog steeds op enige afstand, veel hoger in de bergen. Ze vorderden maar langzaam terwijl ze zich een weg probeerden te banen tussen de rotsen en door vaak dichte bossen op het steile en ruige terrein. Overdag was het al moeilijk genoeg, maar in zulk bergachtig gebied waar geen paden liepen, was het voor de paarden vrijwel onmogelijk om na het donker nog verder te stijgen.

Van Schalie wist hij ook dat hij moest voortmaken wilde Kahlan het overleven, dus donker of niet, het was zijn bedoeling toch door te gaan, op een of andere manier. Aangezien de paarden in het donker niet verder konden, was hij van plan zonder hen verder te gaan zodra hij een plek vond om hen achter te laten.

Een maar al te vertrouwde herinnering diende zich aan. Zedd had altijd gezegd dat er nooit iets gemakkelijk zou zijn.

Richard bande die gedachte uit zijn hoofd en richtte zijn aandacht op een gat tussen een aantal jonge sparrenbomen. Daarachter lag een ophoping van rotsblokken met net genoeg doorgangsruijnte voor de paarden. Het was de enige weg die hij kon vinden met enige kans om hoger te komen.

Richard wendde al zijn kennis en ervaring als bosgids aan om een weg te zoeken die gestaag naar hogergelegen terrein leidde. Af en toe vond hij een wildspoor. Desondanks waren ze, zonder een echt pad, een aantal malen aan de voet van een onneembare

rotswand gekomen waar ze met een bocht omheen moesten om verder omhoog te kunnen. Andere keren was een op het oog goede route uitgekomen bij een afgrond, zodat ze terug moesten om een andere weg omhoog te zoeken.

Richard probeerde de berghelling hogerop af te speuren terwijl zijn paard zich voorzichtig een weg zocht over de losse stenen tussen de hoge rotsformaties die aan weerszijden oprezen. Hier en daar sijpelde er water over het gespikkelde gesteente, groene en blauwe strepen achterlatend. Planten die in de spleten groeiden hingen omlaag, zodat het net groene wanden leken. Op sommige plaatsen was het lastig lopen door een kluwen van wortels. Hij wilde het paard aansporen maar wist dat het al steeg zo snel als het kon. Het was bijna alsof het dier kon voelen dat hij haast had.

Gestaag kwamen ze steeds hoger, waar lage wolken hingen. De zachtgrijze dekens bewogen over het optorende gesteente alsof ze een weg naar beneden probeerden te vinden. Terwijl ze verder door de wolken klommen werd het graniet waarover de paarden moesten lopen gevaarlijk glad. Soms kregen de paarden het nog moeilijker op de steile grond waar die nat was. Ze gleden herhaaldelijk weg met hun hoeven voordat ze voldoende grip vonden.

Op zulke steile grond zou het voor de paarden nog moeilijker worden om terug naar beneden te gaan, wist hij. Op veel plaatsen zou het te gevaarlijk zijn om in het zadel te blijven zitten. Een groot deel van de weg omlaag moesten ze dus te voet

afdalen zodat de paarden zich een weg konden zoeken zonder ook nog te maken te hebben met een ruiter die hun evenwicht kon verstoren.

Maar eerst moesten ze de plant vinden die ze voor Schalie moesten zoeken. Dat was het enige wat ertoe deed.

Vika volgde hem zonder commentaar. Zij was zijn gezwo-ren beschermster, tenslotte, en naast het willen vinden van de moedersadem was Richards veiligheid haar voornaamste verantwoordelijkheid als Mord-Sith. Ze wist dat hij per se verder wilde, hoe donker en gevaarlijk het ook werd, dus ze maakte geen bezwaar. Met de bomen die plaats vonden om te groeien tussen de rotsen waar ze overheen gingen, was het bladerdek ook zonder de mist te dicht om te kunnen zien wat er hogerop lag en hoeveel verder ze nog moesten.

Een stukje terug hadden ze, door een gat tussen de bomen en ondanks de dichter wordende mist, onder een zeldzaam stukje heldere hemel even een glimp kunnen opvangen van de boven hen uit torenende bergen. Door dat gat tussen de bomen had hij gezien dat de boomgrens nog een heel stuk verder was.

Het werd steeds donkerder en hij kreeg moeite met het kiezen van een begaanbare route. Boven op de duisternis maakte de mist het moeilijk veel verder te zien. Niet alleen raakte het zicht erdoor beperkt, ook werd het ijskoud en glad in die nevel.

Toen ze aankwamen op een breed stuk dat wat vlakker was, werd de doorgang versperd door een muur van gebarsten graniet. Verwoed zocht Richard naar een weg omhoog. Bang dat ze

opnieuw terug moesten, zag hij plotseling iets tussen de bomen boven op die verticale granieten hindernis. ‘Volgens mij zie ik een pad.’

Met gefronste wenkbrauwen kwam Vika naast hem staan. Ze keek naar weerskanten, zag dat ze er duidelijk niet omheen konden. ‘Een pad? Weet u het zeker?’

Richard wees naar de top van de muur. ‘Kijk naar die spleet daar in de granietwand. Dat kon wel eens een weg omhoog zijn.’

‘Daar kunnen we de paarden niet overheen sturen. Dat is veel te steil.’

‘Ja, maar zo te zien zitten er keien en rotsblokken klem in die spleet waarlangs wij wel te voet omhoogkunnen. Kijk naar de bovenkant van de wand, links, waar die massa boomwortels over de rand omlaag komt. Wat zie je daar?’

Vika kruiste haar polsen over de knop van haar zadel en staande in de stijgbeugels boog ze zich voorover, turend naar de bovenkant van de rotswand. ‘Dat is gek. Het is lastig te zien in de mist, maar zo te zien liggen daar enkele stenen boven op elkaar gestapeld.’

‘Precies.’ Richard steeg af. ‘Dat is een cairn.’

Ze keek hem aan met een frons. ‘Wat is een cairn?’

‘Iets om een pad aan te geven op moeilijk terrein waar je gemakkelijk kunt verdwalen en waar dat laatste zelfs gevaarlijk is. Als ik me niet vergis en het niet iets natuurlijks is, houdt dat in dat we op een in onbruik geraakt pad zijn gestuit.’

Met haar lange, blonde vlecht voor over haar schouder en in haar vuist geklemd keek ze met gefronste wenkbrauwen naar de bovenkant van de rotswand. ‘Waarom zou er daar een pad lopen?’

‘Het kan heel goed een oude route over een pas zijn. Het moet nog zijn van voor de grens die over deze bergrug liep. Als ik me niet vergis, dan zou het een weg kunnen zijn, niet alleen om dichterbij de boomgrens te komen, maar zelfs over deze bergen. Het zou een pad kunnen zijn dat via een pas naar het Middenland loopt.’

‘De paarden kunnen daar niet langs, dat staat vast.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Richard, en hij begon zijn zadeliem los te maken. ‘We zullen hen moeten achterlaten en de rest van de weg te voet gaan. Als het echt een pad is, hebben we ontzettend veel geluk. Als we eenmaal de moedersadem hebben gevonden en Kahlan hebben genezen, kunnen we misschien zelfs via dit pad over de bergen. Dat zou ons een hoop tijdschelen om naar Aydindril te komen.’

Vika nam de omgeving in ogenschouw alvorens af te stijgen. ‘Het is vrij vlak hier, maar wat als de paarden wegdwalen?’

‘Dat risico zullen we moeten nemen,’ zei hij. ‘Laten we zadel en tuig er maar af halen.’

‘Moeten we nog iets meenemen?’ vroeg ze.

Richard knikte. ‘In ieder geval een rugzak, lijkt me.’

‘Misschien ook wat gedroogd vlees en al het proviand dat we kunnen dragen,’ opperde ze.

‘Ik heb wat haver achter aan mijn zadel gebonden. Daar zal ik wat van achterlaten voor de paarden. Daar moeten ze het hier wel mee kunnen redden.’ Richard gebaarde naar links. ‘Er loopt daar wat water omlaag langs de rotsen in een plasje dat groot genoeg is om uit te drinken. Als we de zadels eraf hebben, moeten we de reiskaarsen uitpakken. Het wordt steeds donkerder, maar als dat daar echt een pad is, zijn die kaarsen genoeg om verder te kunnen.’

Vika wierp een blik in de richting van de berg die ze niet meer kon zien. ‘Kaarsen in een blikken reislantaarn geven niet veel licht.’

‘Met die mist zouden we toch niet erg ver kunnen zien, ook al was het nog licht. Met de kaarsen kun jij daarboven bij die cairn wachten terwijl ik op verkenning ga om te zien of ik de volgende kan vinden. Als ik hem heb, kom jij me inhalen en wacht je daar tot ik de volgende heb gevonden. Zo kunnen we ook in het donker verder, als het echt een pad is dat met cairns is aangegeven.’

Richard tilde het zadel van zijn paard en zette het neer op een kei. Terwijl Vika hetzelfde deed, strooide hij wat haver over een vlak stuk rots. De paarden aten er maar wat graag van. Na een klopje op hun hals slingerde hij zijn rugzak en zijn boog over een schouder. Vika knoopte een zak met proviand los van haar zadel. Ze hees haar rugzak over haar schouder.

Nadat Richard een strook berkenbast had aangestoken met staal en vuursteen en die opflakkerde, stak hij daarmee de kaar-

sen aan. Ze gingen onmiddellijk op weg door de mistige duisternis, omhoogklauterend door de smalle spleet in de granieten wand.

Even na het ochtendkrieken waren ze bij de boomgrens aangekomen en verlieten ze het pad om naar moedersadem te zoeken, op plekken waar al wat sneeuwveldjes waren blijven liggen. Hoe graag hij de plant ook snel wilde vinden, hij moest voorzichtig lopen over de rotsgrond waar ze zochten. Als hij van de berg viel, kon hij Kahlan niet meer helpen en op de plek waar ze zochten bestond dat gevaar zeker. Met de mist nu beneden hen was niet te zeggen hoe diep de afgronden waren.

Het pad dat ze hadden gevonden bleek goed te zijn aangegeven met cairns en volgde een route die het klimmen veel gemakkelijker maakte, wat hun eindelijk een hoop tijd scheelde. Richard wist zeker dat het pad moest zijn aangegeven lang voordat de grens tussen het Middenland en D'Hara was opgetrokken, want het land was door zowel die grens als de bergketen verdeeld geweest zodat er geen behoefte kon zijn aan een pad over een pas die zou zijn afgesneden toen die grens er eenmaal was. Het was een geluk dat die cairns er na al die tijd nog steeds stonden en een nog groter geluk dat Vika en hij erop waren gestuit.

Het had verrassend goed voor Vika uitgepakt om telkens bij een cairn te wachten terwijl Richard op zoek ging naar de volgende. Daarna was ze naar hem toe geklommen via het licht van zijn kaars en bij die cairn blijven wachten terwijl hij weer vooruitging naar de volgende. Erg snel ging het zo niet, maar wel een stuk sneller dan doelloos omhoogdwalen en telkens terug moeten lopen of over moeilijke en gevaarlijke stukken moeten klimmen, vooral wanneer niet te zien viel of zo'n zware klim wel een weg vooruit zou opleveren. Soms bleek van niet.

Ze hadden de hele nacht het pad omhooggevolgd, van cairn naar cairn. Uit gedrevenheid om de plant te vinden waarmee Kahlan kon worden gered had Richard niet willen stoppen om te slapen. Vika was een Mord-Sith. Mord-Sith waren getraind om zonder slaap te kunnen.

Toen het eenmaal licht genoeg was geworden, hadden ze het pad veel sneller kunnen volgen, maar met hun methode om gedurende de nacht terrein te winnen hadden ze cruciale vooruitgang geboekt. Nu ze eindelijk zo hoog zaten dat de bomen uitdunden en het weer licht was, verlieten ze het pad om te zoeken langs de randen waar de sneeuw al was blijven liggen in de hoop om moedersadem te vinden die nog niet het loodje had gelegd door de immer dalende sneeuwgrens.

‘Meester Rahl!’ riep Vika.

Met zijn handen op de steile grond om in evenwicht te blijven had Richard onder struiken en steenrichels gezocht waar nog geen sneeuw lag. Schalie had hem gezegd dat ze levende

planten nodig had, inclusief wortels; ze had er niets aan als ze in de sneeuw waren doodgegaan.

Hij ging rechtop staan en keek naar rechts. ‘Wat is er?’

‘Ik heb ze gevonden!’

Het leek wel alsof zijn hart omhoogkwam in zijn keel. Hij klauterde over een rond stuk steen en verscheidene sneeuwveldjes, hield zich toen vast aan laag groeiende, dichte jeneverbesstruiken om niet weg te glijden over los puin.

Richard trof Vika plat op haar buik voor een gat in de rots. De rijzende zon stond achter hen, dus die verlichtte de ingang van de kleine grot.

Vika wees. ‘Kijk! Dat is moedersadem. Ze staan hier beschermd tegen de sneeuw, dus ze leven nog.’

Er stonden drie planten links van haar, waar ze naartoe wees, en nog een paar aan de rechterkant, net binnen de ingang van de grot. Ze hadden vuistvormige bladeren, precies zoals ze had gezegd. En het klopte wat ze zei: na het zien van die rare, scheve bladerranden zou hij deze plant nooit meer vergeten. Net voorbij de ingang, waar Vika op haar buik lag, was het niet hoog genoeg om te kunnen staan, maar wel om de planten te beschermen.

Richard keek dieper en zag plots wat Vika niet was opgevalen in haar wanhopige zoektocht naar de zeldzame plant en haar opwinding toen ze die had gevonden.

In de sneeuw aan weerszijden van de grot en in de zachte grond bij de ingang stonden de pootafdrukken van een grote

kat. Verder terug in de grot, tot waar stralen van de rijzende zon reikten, lagen allerlei botten.

Nog verder weg, in de duisternis, zag Richard het licht weerkaatst in een paar ogen.

Toen hij het diepe gerommel van een keelachtig gegrom meende te horen, trok hij zijn zwaard.

Vika keek over haar schouder toen ze het kenmerkende geluid van zijn kling hoorde. ‘Wat is er loos?’

Richard gebaarde met zijn zwaard. ‘Er zit daar een bergleeuw.’

Vika verstijfde. ‘Wat doen we nu?’

Voorzichtig zette Richard een knie naast haar neer en boog zich naar binnen, met het zwaard beschermend over haar heen. Hij legde zijn linkerhand op de rug van haar schouder om haar omlaag te houden en sprak zachtjes om het in de duisternis verscholen dier niet te laten schrikken.

‘Graaf die drie planten uit, daar bij je linkerhand. Schalie zei dat ze de hele plant nodig heeft, dus graaf de wortels uit. We moeten alle wortels hebben die je kunt opgraven. Drie planten moet meer dan genoeg zijn. Laat die twee aan de andere kant staan, zodat ze terug kunnen groeien. Terwijl jij ze uitgraaft, houd ik de wacht om ervoor te zorgen dat die bergleeuw daar blijft.’

‘Goed,’ zei ze, en vlug trok ze haar mes uit de schede aan haar zij, stak het in de grond en begon ermee te graven.

Met haar vingers en het lemmet groef ze in de relatief zachte aarde tussen de stenen en zwiepte die naar achter als een das

die een hol groef. Onderwijl sloop het beest diep in de grot naar voren, net het licht in, zodat Richard zijn snuit en gele ogen kon zien. Het was inderdaad een indrukwekkend grote bergleeuw en aan zijn zachte, rommelende gegrom te horen was hij niet blij.

Het dier trok de bovenlip op, ontblootte grote tanden en deed zijn bek een stukje open om een hardere grom vanuit de keel te laten horen. Toen hij nog een stap naar voren deed met een grote, brede poot, stak Richard het zwaard alleen even in de richting van zijn kop om te laten zien dat hij verder geen kwade bedoelingen had.

Hij kwam nog twee stappen dichterbij, de kop laag gehouden, de oren naar achteren, de ogen op hem gevestigd. Rollend met krachtige schoftspieren deed hij grommend nog een stap dichterbij.

‘Daar blijven,’ zei Richard tegen het beest. ‘Ik wil je niet doodmaken, maar ik doe het wel als het moet. Wacht nou gewoon even tot we hier klaar zijn, dan gaan we weer weg.’

Voorlopig hield het zwaard hem op afstand. De bergleeuw bleef staan, bijna alsof die hem had verstaan, maar waarschijnlijk sprak het zwaard op zijn pad begrijpelijker taal.

Zo snel als ze kon groef Vika met haar handen, aarde weg-scheppend om zo diep mogelijk te komen zonder de wortels te beschadigen. Ondertussen bleven Richard en de bergleeuw elkaar strak aanstaren.

Krabbend in de grond wist Vika eindelijk de eerste plant

los te krijgen uit het diepe gat dat ze had gemaakt. Hij had een lange, dikke penwortel. Ze had hem er bijna helemaal uit, schudde de aarde uit de kluit, legde hem opzij en ging de twee andere uitgraven. Richard kon zien dat dat niet meeviel terwijl ze op haar buik lag, maar ze groef zo snel als ze kon, licht kreuwend van inspanning. Er zat bloed aan haar vingers, maar daar liet ze zich niet door ophouden.

Voorzichtig stak Richard zijn linkerhand uit terwijl hij de berggleeuw op afstand hield met het zwaard in zijn rechterhand en legde de al uitgegraven moedersadem veilig op een kleine richel die het dak van de grot vormde. Zodra Vika, hijgend van inspanning, de tweede los had, nam hij die van haar aan en legde hem bij de eerste. Nu ze de grond los genoeg had gemaakt met haar mes, stak ze dat terug in de schede en krabde de aarde rond de wortels van de derde moedersademplant weg en smeed die achter zich.

‘Hebbes!’

Met de derde plant in haar linkerhand kroop Vika achteruit. Toen ze ver genoeg was, kwam ze op handen en knieën overeind onder de bescherming van Richards zwaard en pakte de twee andere terwijl hij haar bleef bewaken.

Zodra ze de drie moedersademplanten in haar hand had, trokken ze zich samen langzaam terug van de grot. De berggleeuw bewoog met hen mee en sloop langzaam naar buiten, op veilige afstand, tot hij vanuit het donker het licht in stapte.

Richard pakte Vika bij de arm en trok haar achter zich terwijl

hij het zwaard voor zich uit gestoken hield. Samen liepen ze zijwaarts weg van het ontstemde dier.

Toen ze hem eenmaal genoeg ruimte boden om te ontsnappen, kwam de bergleeuw de grot uit, wierp hun een lange, ongemakkelijke blik toe en rende toen met sierlijke sprongen naar rechts, over de sneeuw en tussen de dunne bomen.

‘Hij gaat in de richting van het pad,’ zei Vika, terwijl ze een deken pakte om de planten erin te wikkelen. ‘Wat een vreemd toeval.’

Richard keek de zich uit de voeten makende bergleeuw na. ‘Er is al heel lang geen sprake meer van enig toeval.’